

A vezetői befolyás forrása

Amint látjuk egy tágabb dimenziós kézdelem színtere.

Nemcsak a mindennapokban tapasztalt, sokszor emberfeletti kézdelemben kell helyt állnunk, hanem egy természetfeletti kézdelem részesei is vagyunk. Gyakran úgy érezzük, hogy a mindennapok kézdelmei is erőnk felett valók, és még nem is beszélünk arról, hogy mássokat befolyásoljunk a jóra. Lehetséges-e befolyásolni legalább a közvetlen kapcsolatunkban levőket, vagy - egy globális kultúra sodrásában - végleg elvesztjük befolyásunkat? Legtöbbször egy párnyi, jelentéktelen pontnak érezzük magunkat a mai világ formálásában. Igaz ez az egyéni életünkre, de igaz a kis közösségeinkre is.

Elizeus

története éppen ez történetlenül nagy bűntörést adhat nekünk. Van lehetőségünk befolyásolni a világot, függetlenül attól, hogy emberileg milyen eszközökkel rendelkezünk. Ha Isten elv egy feladatra, akkor biztosítja az eszközöket is. Isten időnként az történet ad lehetetlennek tűnő feladatokat, hogy az Ő neve dicsőítse meg, ne a miénk. Elizeus erre a szolgálatra lett elhívva. Amint a keresztény nagyszerűen látható, hogy Isten képes megváltoztatni a körülöttünk lévőket, és a rájuk bízott feladathoz biztosítja az eszközöket. Elizeus szolgálatát nagyszerű csodák kísérik, és a békesség prófétájaként megváltánk előképe lett.

Á

Egy beteljesült élet

Menjünk el most az Igén keresztényül

Elizeus életének utolsó napjaihoz. Ahogy ott állunk a beteggyógyánál, egy megdöbbentő, és talán egy kicsit igazságtalan kópet látnunk. Ez az a megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, amelybe bele is halt, és lement hozzá Jós, az Izrael királya, és arcára borulván sőt az és monda: "des atyám, des atyám! Izrael székerei és lovagjai!" (2Kir 13:14) III és Ave ragadtatott el, bárr volt az életben egy bukás, amikor elmenekült a Jázabel elől, és meg akart halni. Elizeus azonban 70 év teltig, hűségessé szolgálta utján halállos betegségbe esett. Kicsit másként képzelnék el egy ilyen életmű végét. Ha rájuk lenne bízva, mássorsot adnának Elizeusnak.

Isten Igéje

azonban képes helyre tenni emberi elképzeléseinket. Péter apostol azt mondja: "Mert kézzel a miénk senki sem állhat meg, és senki sem halhat meg: Mert ha a miénk, az őnké; ha meghalunk, az őnké halunk meg. Azért akárról a miénk, akárról halunk, az őnké vagyunk" (Róm 14:7-8). A halál tálról fellelmetes, de Krisztus kézzel a miénk tekintetünk rá. Jézus halála elvette annak fellelmetességét. Matthew Henry írja: "Az Akinek a feje a mennyben van, nem kell félnie a lábait a sárba tenni."

Az idős

próféták ott fekszik a halálos ágyán. Joás, Izrael királya, meglátogatja és így kiált fel: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael szekerei és lovagjai!" Joás felkiáltása kifejezi, hogy a proféták voltak a nemzet legnagyobb védelme, és most távozásával eltűnik egy láthatatlan, nagy lelki védőfal az ország körül. Isten napjaink ma is igaznak kell ennek lennie. Kinyezetünk jásáte és védelme Isten profétái napjaink aktív jelenlététől függ. Egy más királyság kinyveti vagyunk. Olyan üzenetet képviselünk, amely befolyásolja az emberek és nemzetek sorsát.

Ahogy Elizeus visszatekint az életre, nyugodt lehet, hogy jól elvégezte a dolgát. Egész életünk felkészülés erre a végre. Jár lenne abban a tudatban lenni, amikor odaérünk, hogy mindent megtettünk, amit el kellett végeznünk - nem éltünk hiába. Elizeus élete bemutatja azt az igazságot, amit a Páldabeszédek kinyvában találunk: "Az igazak ísványe pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes dőlig" (Páld 4:18). Arra lettünk elhívva, hogy befolyásunk delon távozzunk, nem pedig az alkonyán. Hogyan lehetséges ez olyan élettel, amely fizikai leépülésen és halálra vezet?

Elizeushoz hasonlóan áldást jelenthetünk a halálos ágyunkon is

2Kir

13:15-19-ben egy kőnő kőppel találkoztunk - az ájjal-nyállal. Elizeus egy szimbolikus cselekedettel sárgeti, lelkesíti a királyt Isten ellenségeinek megsemmisítésére. Tudja, hol van az igazi ellenség, és hol kell harcolni ellene. Ő maga már nem képes kifizetni az ájt, de ott a keze az ifjú királyán. A kőzárítótálal a felhatalmazást továbbtja. Próbálja felkészíteni a megalkuvás fiatal királyt, hogy bátran szálljon szembe az ellenséggel. A szakártelem és a királyi hatalom álmagban nem garancia az ellenség legyőzésére. A győzelem forrása máshol van elrejtve. Nem lehet fizikai erőviszonyok alapján kiszámítani a győzelmet. Bálc Salamon a kinyvetkezőt mondja: "Nincs bálc, és nincs ártelem, és nincs tanács az árr ellen. Készen áll a kőzetnek napjára; de az árr a megtartás!" (Páld 21:30-31).

Elizeus ájra a

kezébe veteti a nyilakat. Azt parancsolja neki, hogy lövön a poros földbe. Elizeus a lelki szemeivel látja a napot, amikor napégleges győzelmet arat. Látja Isten ellenségeinek megsemmisítését. Joás azonban nehezen akarja ájtvenni ezt a látást. Ágy áll ott előttünk, amint folszegen tartja a nyilakat, mint egy szögyellős tődzser, aki egy áreg, szenilis ember hárbortjának próbájl eleget tenni. A tőrtetből kiderül, hogy egyáltalán nem volt lelkes a kőnő kinyvetkező gyakorlat kinyben. Vajon miért nem lelkesedik? Miért nem veszi ájt a tőzet, ami mág most is ott van a haldoklás proféták szemeiben? Ez egy valóságos háború utánsása volt. Elizeus próbálta lejártsani a jövet. Az egyik ok az lehetett, amiért Joás nem lelkesedett, hogy egy bolondos jőtknak érezte. Tá gyermeteg egy racionálisan gondolkodás, fiatal felnőtt számára. De minden bizonnyal lehetett egy ennél is fontosabb oka a lelkesedés hiányának. Joás egyszerűen nem látott semmiféle kapcsolatot a poros földbe kilőtt nyilak és a kősből győzelem kinyzettt.

Istennek

pontosan ez a baja az imádságainkkal. Legtöbbször erőltlen az imaletünk. Hacsak nem vagyunk katasztrófákban, nem hisszük, hogy a kimondott szavak bűnt is eredményez. Elhinni, hogy az a nehézség, amit az ígyünk mellé borulva elmondunk Istennek, megváltoztatja a világot. Ez a legnagyobb hitbűnünk. Töretlenül vagyunk kitartani a terdeinken, mert nevetégesnek tetszik, hogy az ott elmondott szavak valójában ártalmatlanok a világot. Ezért könnyen feladjuk a hitet a próbatételek útján. Egyes imádságok gyors választ kapnak, de Isten legtöbbször csak lassan és biztosan válaszol. Tudni akarja, hogy tényleg rajta van-e a szavaink teljesen, és valójában a dicsőítésre fogunk-e menni a választással. Ezért nem szabad könnyen feladnunk. A hitetlenségünk akadályozza meg leginkább Istent a választásban. A féltésével valószínűleg kudarcra van kitéve.

Jézus a

szólókat találtak a legnagyobb, a számunkra is áthidalhatatlan, kihívással. Márk evangélista feljegyezi Jézus népszerűi látogatását. Ahogy felállt szombat a zsinagógában, a hallgatók kezdték egymást kérdezni: Honnan vette ezt a bölcsességet? Ismerjük a családját, a testvéreit, tudjuk, hogy mit várhatunk Tőle. Megdöbbentő az ísszegzés: "Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehézséget gyűjtötte meg, rájuk vetve kezeit. És csodálkozik vala azoknak hitetlenségén" (Mk 6:5-6). Nem a kislétszám, a régi papok, vagy a kemény padok voltak az akadály. Sokkal inkább a sorokból megszólaló szkeptikus cinizmus volt az akadály.

A kis

elvértés sok korlátozza Isten hatalmát. Joás nem gondolja, hogy teljes győzelmet arathat, és győzelem le teljesen a száriakat. Ne mondd, hogy "lehetetlen", ha Isten azt mondta, hogy tedd meg. A gyenge vágy is korlátozza Isten hatalmát. Akart Joás igazán harcolni? Vágyott arra, hogy Szária veszítsen? Egyáltalán nem úgy nézett ki! Jézus azt kérdezte a bethesdai betegtől: "Akarsz-e meggyógyulni?" "Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?" - kérdezte a vakot a jerikóton. Legtöbbször azért nincs, mert nem értjük. A Szentlélek olyan mértékben tárt be, ahogy igazán vágyunk rá.

Ha használjuk

az erőnk, akkor az nem kezd fog. Az újabb és újabb tapasztalatok erősítnek, lelkesítnek bennünket. Gedeonnak is azt mondta az Úr: Menj el ezzel a te erőddel! Joás nem lőtte ki az egész tőrt, hanem hátról próbálkozás útján abbahagyta. Ez volt a veszteség. Ha Isten adott egy tőr nyelvést, mindet használjunk. Az ima fegyvere nem csak a sekélyes köráseinknél áll a rendelkezésünkre. Sőt nem is arra adatott, hanem, hogy hegyeket mozgassunk vele. Azért, hogy kérjük Istent, lehetővé adjunk Istennek, hogy hatalmas dolgokat tegyen leletünkben és mások leletében, a világ leletében. Tanuljunk meg kárni és kitartani a köráseben. Ne adjuk fel hátról próbálkozás útján. Valaki azt mondta: "Az ima nem csupán része a munkának, az ima a munkánk... a tőbbi ennek a tisztogatása." Amikor legkisebb azt mondod: "Már csak imádkozni tudok", gondoldj arra - ez a lehetőleg kezdete, nem pedig a vége!

Elizeushoz hasonlóan ÁjldÁjst hagyhatunk magunk utÁjn, amikor elmegyÁ¼nk

â€žAzutÁjn meghalt Elizeus, Ás eltemettÁk. A moÁjbita portyÁjzÁ³ csapatok pedig az orszÁjgba tÁrték a kÁvetkezõ esztendőben. Ás tÁrtÁnt, hogy egy embert temettek, Ás mikor meglÁttÁk a csapatokat, gyorsan odatettÁk azt az embert az Elizeus sÁ-rjÁjba; de a mint odajutott Ás hozzÁjÁrt az Elizeus tetemeihez, meglevenedett Ás lÁjbaira Ájllott." (2Kir 13:20-21)

Elizeus

ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezõdÁtt be a halÁjÁjval. Ahogy egy Áv mÁlva a csontjai mellÁ prÁbÁjltak helyezni valakit, Áletre kelt. KÁ¼lÁnÁs, egyedÁ¼lÁjllÁ³ tÁrtÁnt. CsupÁjn egy szemÁly Ált ezen a fÁldÁjn, akivel ez megtÁrtÁnt. MÁjtÁ evangÁliuma feljegyzi, hogy JÁzus Krisztus halÁjlorak a sÁ-rok megnyÁltak Ás sok elhunyt szent feltÁjmadt. CsupÁjn Elizeus kivÁjtsÁjga volt, hogy ebben is a MegvÁjtÁ³ elõkÁpe legyen.Á

Meg vagyok

gyõzõdve, hogy ez az eset mÁjst is elmond nekÁ¼nk. ArrÁ³ is beszÁl, hogy Elizeus ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezõdÁtt be a halÁjÁjval. Mivel megszentelt Áletet Ált, mÁg halÁjla utÁjn is ÁjldÁjsos befolyÁssal volt az emberekre. Nem a kÁzÁpkori ereklyetisztelet megalapozÁjra van feljegyezve ez az eset, mint ahogy azok az esetek sem, amikor JÁzus, PÁter vagy PÁj ruhÁjÁnak ÁrintÁse gyÁgyulÁjst hozott. Hanem hangosan beszÁl arrÁ³, hogy bÁj a prÁrÁta meghalt, de Akit kÁpviselt, az Ál. Áol az Ásr, Ás Ó az ÁædvÁjzÁ-tõ! JoÁs sÁ-rÁjja nem egy valÁ³sÁjgos vesztesÁgnek szÁlt, hanem a saját hitelensÁgÁnek. Isten nyilvánvalÁ³vÁj tette, hogy Elizeus halÁjla utÁjn is van hatalma a kÁrÁ¼lmÁnyek megvÁjltoztatÁjra, a kÁzbelÁpÁsre, a helyreÁjllÁ-tÁjra. Sajnos ezt akkor sem fogadta mindenki hittel Ás lelkesedÁssel.

Isten ma is

Ál! KÁpes arra, hogy az Ájtadott Álet gyÁ¼mÁlcseit messze tovÁjbbnyÁjtsa szolgálj ÁletÁnÁl. Rousseau, Darwin, Nietzsche vagy Marx ÁrÁjksÁge is tÁlÁlte a maga korÁjt - Ás megfertõztÁk a vilÁjgot istentagadÁ³ lÁjzadÁjsuk hamis rendszerÁvel. A JelenÁsek kÁnyvÁben azonban JÁzus Krisztus Ágy tesz bizonyÁjgot magÁjra³: â€žNe fÁlj; Án vagyok az Elsõ Ás Ás az Álõ: pedig halott valÁk, Ás Á-me Álek ÁrÁkkÁjn ÁrÁkkÁ Ámen, Ás nÁjlam vannak a pokolnak Ás a halÁjnak kulcsai" (Jel 1:18). Ahogy Elizeus Á¼zenete Ás szolgálata nem halt meg vele, Ágy ÁttÁrõink szolgálata, Á-rÁjsai ma is ÁjldÁjsos befolyÁjst Ájrasztanak a vilÁjgra. Ágy Isten mai szolgáljnak befolyÁjja, amelyet nem maguktÁ³, hanem JÁzus KrisztustÁ³ kÁzvetÁ-tenek, szintÁn ÁrÁkkÁrvÁnyü eredmÁnyt szerezhet.

VegyÁ¼k

pÁldÁjnak Elizeus ÁletÁt Ás halÁjÁjt! MÁj lett-e a vilÁjg azÁrt, mert megszÁ¼lettÁl? MegvÁjltok-e a dolgok kÁrÁ¼lÁjtted, mert semmi sem volt fontosabb Isten akaratÁjnÁj? A vilÁjg nagy ÁjllamfÁrfiai, filozÁ³fusai rÁg letûntek, de JÁzus Krisztus ma is Ál. Ó az Elsõ Ás az UtolsÁ³. Azt mondja, hogy nÁjla van a hatalom az Álet Ás a halÁj felett. NÁjla van a hatalom az ÁrÁk Álet felett! Ha Álõ

kapcsolatban vagyunk Krisztussal és Szentlelke bennünkkel, akkor akár mi is lehetünk benne, hogy Isten áldását. Bár lennünk ennek az üzenetnek, hiteles képviselői, hogy amikor Jézus Krisztus hamarosan megjelenik az ég felhőiben, mi is csatlakozhassunk Elizeushoz és minden szentekhez, birtokba véve csodálatos ajándékainkat Jézustól. Ez a reményünk, ezért vagyunk Krisztus követői.

Á

Á

Dr. Szilvási András